

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Exorcismus kdysi a dnes IV. - exorcismus: kdy, kde, jak?

Pokračujeme „v kurzu“ exorcismu uznaném katolickou církví a podporovaném i kánony Kodexu kanonického práva. Nyní však saháme do oblasti značně spekulativní, ovšem toliko na žádosti čtenářů: jak bylo dříve uvedeno, exorcismus smí provádět jen pověřená osoba! Místo, čas a způsob...

Pokračujeme „v kurzu“ exorcismu uznaném katolickou církví a podporovaném i kánony Kodexu kanonického práva. Nyní však saháme do oblasti značně spekulativní, ovšem toliko na žádosti čtenářů: jak bylo dříve uvedeno, exorcismus smí provádět jen pověřená osoba! Místo, čas a způsob...

Kdy exorcismus vykonávat?

Tuto otázku, již si klade každý začínající exorcista a byla již z části zodpovězena dříve. Zaznamená-li pověřený kněz některý z těchto případů, je nutno exorcismus vykonat. Posouzení, zda se jedná o ten který případ, je pouze na jeho odbornosti, po případě po konzultaci s lékařem postiženého.

Exorcismus je součástí pastorační činnosti a jako takový je jedním z možných úseků cesty ke spáse. Jeho cílem není tedy jen osvobodit člověka od působení Zlého, ale také ukázat mu cestu dobra.

Jak exorcismus provádět?

Každý exorcista má vypěstovaný vlastní osobní přístup k provádění rituálu, o němž hovoří směrnice. Nezkrácená svátostina je započata dlouhými úvodními modlitbami, po kterých následují tři různé exorcismy (G. Amorth spolu se svým učitelem p. Candidem doplnili tyto exorcismy pro svou potřebu vzýváním Marie a slovy z exorcismu Lva XIII. (Viz Exorcista vypráví, s. 48), při prvním z nich je možno udělit i pomazání. Vymítání může trvat jak několik minut, tak několik hodin. Pro první sezení se doporučuje rituál zkrátit – G. Amorth se kupříkladu omezuje na některé úvodní modlitby spolu s prvním exorcismem. Polohu svou i postiženého si určuje exorcista sám, rituál pouze nařizuje, aby při slovech Ecce cruce Domini položil kněz konec štolý na krk a pravou ruku na hlavu exorcizovaného.

G. Amorth (stejně jako jeho učitel p. Candido) pokládá navíc prsty na víčka postiženého, přičemž jedná-li se o posedlost, bývají jeho oči takřka bílé a je složité rozpoznat, kde se nacházejí zornice. To má spojitost se způsobem rozpoznávání, o jaký druh démona jde. Amorth o tom píše: „Položili jsme otázky mnoha démonům, a ti se vždy zařadili do dvou skupin (podle IX. kapitoly Zjevení): jsou-li zornice nahoře, jde o „štíry“, jsou-li dole, jde o „hady“. Hlavou štírů je Lucifer (jméno možná nebiblické, ale zakořeněné v tradici), hlavou hadů satan, který velí Luciferovi (mohl by to však být též démon) a všem démonům. Všimněte si, že slovo „démon“ nemá v bibli obecný význam démon, ale označuje vždy a jenom satana. Dalším jménem satana je Belzebul. Pro mnohé je také Lucifer synonymem satana. Nebudu se o této otázce šířit: podle mé zkušenosti jde o dva různé demony.“ (Exorcista vypráví, s. 50 – 51).

Démoni při exorcismu s knězem komunikují. Často se snaží exorcistu svými výroky zmást, odpoutat jeho myšlenky od prováděného úkolu případně ho zastrašují. Směrnice pro provádění rituálu nařizují, aby se vymítač démonů tázal pouze na relevantní věci, aby nekladl otázky z pouhé zvědavosti či zbytečně. Ptáme se na jméno, zda jsou přítomni další démoni a kolik jich je, kdy a jak démon vstoupil do těla člověka a kdy odtamtud vyjde. Je-li přítomnost démona způsobena prokletím, zeptáme se, jakým způsobem se to stalo. Jestliže dotyčný něco prokletého snědl nebo vypil, musí to vyzvracet. Jde-li o ukrytý předmět, je třeba se zeptat, kde se nachází, abychom ho s náležitými

opatřeními mohli spálit (Exorcista vypráví, s. 51).

Exorcista musí být člověk pevného charakteru a sebevlády. Je nemyslitelné, že by při exorcismu ztrácel nervy či prezentoval vůči démonům povýšenost. Musí si v první řadě uvědomit, že ne on, ale síla Boží a Ježíšova jsou tím, kdo vyhánějí ďábla, a on je pouze více či méně nedokonalým prostředníkem k dosažení tohoto cíle.

Ďábel se během exorcismu pokouší ukrýt, zatajit nějak svou přítomnost, popřípadě předstírá, že z těla vyšel. Klade také překážky tomu, aby se člověk k exorcismu nadále dostavoval a ovlivňuje jeho rozhodovací schopnosti, je proto dobré, je-li požádán některý příbuzný či přítel, aby ho ke knězi doprovázel.

Účinek exorcismu se většinou projeví již po prvním sezení. Podle Amortha se nepočítá den, kdy bylo vymítání prováděno, ale v následujících dnech by měl člověk pocítit určitou úlevu či alespoň změnu. Intenzita a posloupnost osvobozování je velice individuální a ačkoliv může u několika případů jevit shodné rysy, ke každému jednotlivému případu se přistupuje s novou pozorností.

I po osvobození je pro člověka důležité, aby se nevyhýbal modlitbě a náboženskému životu, aby se jeho potíže nevrátily. Je dobré docházet do modlitebních skupin a řídit se zásadami evangelia. Mimořádně důležitým momentem je také odpustit lidem, kteří mu očarování či prokletí způsobili. Tyto faktory jsou také součástí úplného uzdravování.

Prostředky používané při vymítání (Viz tamtéž, s. 79 – 81): Mezi hojně užívané prostředky patří exorcizovaná voda (může být i svěcená), olej a sůl. Exorcizovat je může kterýkoliv kněz a užívat je mohou i neexorcisté.

Voda – pokropení svěcenou vodou nám zprostředkovává: odpuštění hříchů, ochranu před nástrahami Zlého a dar Boží ochrany. Exorcizovaná voda nabývá navíc toho účinku, aby ďábel ztratil všechnu moc, byl vykořeněn a vyhnán.

Olej – pomáhá odvrátit moc démonů, jejich útoky a vidiny, které vyvolávají. Vylučuje také z těla předměty, které způsobují utrpení (Amorth uvádí jako příklady neobvyklých předmětů, jež byly vyloučeny, mj. hřebíky, kusy skla, malé dřevěné panenky, svinuté provazy, svinuté dráty, bavlněné nitě různých barev...etc.)

Sůl – pomáhá vyhánět demony, chrání místa od démonických vlivů a přítomnosti Zlého. Dává se na práh domu a do čtyř rohů místnosti či prostorů, které se zdají být pod vlivem ďábla.

Svátostiny mají samozřejmě tím větší účinnost, čím větší je víra v ně.

Pro vykuřování se používá také posvěcené kadidlo a rituál připouští i svěcení šatů.

Pro exorcismy domů platí následující: Ačkoliv se v Písmu nenachází žádný příklad tohoto počínání, exorcismus Lva XIII. Mluví o posvěcení místa, kde byla přednesena modlitba. To však nemá mnoho společného se samotným exorcismem. Místo postižené něčím zlým může u citlivějších jedinců vyvolávat nejrůznější obtíže, které se jinde neprojevují. Mohou se na něm vyskytovat také jiné hmatatelné a nevysvětlitelné úkazy. Nemusí jít ve všech případech sice nutně o ďábelskou moc, ale nelze to vyloučit. To je možno určit po rozhovoru s lidmi, kteří na onom místě žijí. G. Amorth však dokládá, že ve většině případů, kdy přistoupil k vymítání na podobném místě, se ukázalo, že problém nespočívá v místě samotném, ale v lidech, kteří tam žijí. Exorcismus se tedy postupně přesunul na ně a obtíže ustaly.

Jím a p. Candidem používaný postup obsahuje některé z deseti modliteb z rituálu, v nichž prosí Pána o ochranu místa proti démonu. Pak je čtena první část prvního exorcismu určeného lidem a upraveného pro obydlí, načež jsou místnosti posvěceny. Poté je celý postup opakován a místnosti jsou vykuřovány posvěceným kadidlem. Celý běh je ukončen modlitbami. Amorth také uvádí, že je dobré celebrovat v daném domě mši svatou.

Někdy jsou vlivy slabé a není zapotřebí více, než jednoho exorcismu, jindy je potřeba vše i několikrát zopakovat. Někdy však ani to nepomůže, což bývá případ domů a bytů, kde se prováděl hojně spiritismus, magie či satanistické obřady. Pak je dobré se z takového místa raději odstěhovat.

Závěrem budiž uvedeno: Dáblovo působení je jevem patrným ve všech zmapovatelných epochách lidských dějin a nelze při nejlepší vůli prohlásit, že teprve od dob Ježíšova působení má proti němu lidstvo „universální zbraň“. Pokud jsou jednotliví představitelé různých náboženských směrů ochotni prokazovat si vzájemnou toleranci a uznávat společné ideje, jež ten který směr provázejí, pak by byla monopolizace exorcismu v rámci kteréhokoliv z nich popřením jimi proklamované ochoty k dialogu a vzájemné pomoci. Situace je taková, že exorcisté, nařikající nad úpadkem svého oboru a nad jeho snižujícími se stavy, namísto aby se chopili příležitosti vyzvat ke spolupráci (či alespoň aby akceptovali) kolegy z „konkurenčních“ směrů, drží se přesvědčení, že jinde není možno najít spásu, ochranu a pomoc, než-li pod křídly „jediné pravé církve“. Jen málokterý z nich je ochoten říci to nahlas, ale jejich celkový postoj o podobném názoru poměrně jasně vypovídá.

Lenka Hanzelková a Mgr. Tomáš Tyl

Použitá literatura

Gabrielle Amorth, Exorcista vypráví, Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 2000.

Raul Salvucci, Zkušenosti exorcisty, Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 1999.

Alfonso M. di Nola, Dábel a podoby zla v historii lidstva, Volvox Globator, 1998.

Emmanuel Milingo, Proti Satanovi, Matice cyrilometodějská, 1999.

Internet: rozhovor s G. Amorthem

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Prováděcí nařízení Komise \(EU\) č. 305-306/2012 ze dne 10. dubna 2012](#)
- [Právní symbolika v podání T. Hobbese](#)
- [Nezávislé regulační orgány \(stručný nástin problematiky\)](#)
- [Nebudme hloupí aneb o heraldickém právu u nás X. část – možné erbovní spory v ČR dnes](#)
- [Nebudme hloupí aneb o heraldickém právu u nás IX. část – „Smluvní příbuzenství“ a továrny na erby](#)
- [Etika především](#)
- [Právo, pohádky a kultura sebelásky](#)
- [Nebudme hloupí aneb o heraldickém právu u nás - VIII. část – Erbovní spory](#)
- [Nebudme hloupí aneb o heraldickém právu u nás VII. část – Málo známé dokumenty, deklarace české šlechty 1938-1939](#)
- [Nebudme hloupí aneb o heraldickém právu u nás VI. část – Zadarmo to nebude, právo na místo](#)
- [Nebudme hloupí aneb o heraldickém právu u nás V. část – Nebijte dámu aneb heraldická etiketa](#)